

Pilkille! Tämän reissun tarkoituksena on testata kampeita tulevia, päiväretkiä pidempiä pilkki- ja hiihtovaellusreissuja varten. Veikko Oittinen on itse rakentanut ahkionsa kiinnittämällä syvään pulkkaan vetoaisat ja aisoihin hakaset, joiden avulla ahkio kiinnitetään selässä kulkevaan rinka

Tuhat kilometriä pääsiäispilkille

– Lähdin merta edemmäs kalaan, **Veikko Oittinen** sanoo pakatessaan tavaroita pilkkiahkioon.

Hän on edellisenä päivänä ajanut Kirkkonummelta Äkäslompoloon. Kotipihalla vene jo odottelee merelle ja kalavesille pääsyä, mutta mies itse aikoo viettää pääsiäisen houkutellen pilkkiinsä pohjoisen kaloja.

– Harjus ja rautu, mutta kyllä siika ja ahvenkin kelpaisivat, hän listaa toivekalojaan.

Ensimmäisenä pilkkipäivänä reissu suuntautuu Kukasjärvelle, Pyhäjärven pohjoispuolelle. Koska perille ei vie tietä, on järvelle päästäkseen jalkoihin kiinnitettävä joko sukset tai lumikengät. Kiirastorstain aurinko lämmittää sen verran sulattavasti, ettei järvelle arvaa lähteä pelkillä kengillä.

Aakenuksentieltä Kukasjärvelle on matkaa kolmisen kilometriä. Se sujuu kätevästi liukulumikengillä hiihtäen. Maisemat ovat komeat: Aakenus kohoo jylhänä vasemmalla, oikealla puolestaan Pikku Kukasvaaran jyrkät rinteet kutsuvat testaamaan liukulumikenkien laskuominaisuuksia. Jospa sitten takaisin tullessa, nyt on kiire narraamaan kaloja!

Välineiden testaus

Pilkkimisen ohella tämän reissun tarkoituksena on testata kampeita tulevia, päiväretkiä pidempiä pilkki- ja hiihtovaellusreissuja varten. Oittinen on itse rakentanut ahkionsa kiinnittämällä syvään pulkkaan vetoaisat ja aisoihin hakaset, joiden avulla ahkio kiinnitetään

selässä kulkevaan rinka

– Muutama kymmenen kilo, hän arvioi kokonaisuuden painoa.

Puolenpäivän aikaan lämpötila on joitakin asteita plussan puolella. Hanki kuitenkin kantaa – erityisen hyvin suksi luistaa aiempien kulkijoiden jättämällä tamppaantuneella uralla, joka vie rannan tuntumaan. Järvelle päästessä tilanne muuttuu. Jään päällä onkin vesi- ja sohjokerros, jonka päällä muutaman kymmenen sentin lumikerros ei tahdo kestää raskasta kuormaa. Oitt

sen sukset uppoavat tuon tuosta umpihangessa hiihtäessä.

– Kokeillaanko tästä? hän ehdottaa edettyämme satakunta metriä järven pohjoisrannasta. Syvyyskarttoja järvestä ei ole saatavilla, joten veden määrää voi vain arvailla.

– Matalaahan tässä varmaan on, Oittinen arvioi juuri ennen kuin kaira pullauttaa pohjamudan värjäämää vettä jään pinnalle.

Jäätä on noin seitsemänkymmentä senttiä, lähes pohjaan asti. Ei auta kuin jatkaa eteenpäin, kohti pari kilometriä pitkän järven keskikohtaa.

Erämaajärven ruuhka-aika

Niemenkärjen ohitettuamme pystykorva haukkuu tulijoil

le tervehdyksensä. Se on juuri palannut pilkiltä isäntäväkensä kanssa.

– Tänään ei tullut kalaa, mutta eilen saimme pari harria, he kertovat.

Siirrymme hiihtämään pariskunnan jälkiä pitkin, ja kulkeminen helpottuu. Kartasta käy ilmi, että lyhyen matkan päässä pitäisi olla laavu. Retkikampeet sinne, ja sitten pelkkien pilkkivaru

Laavulla savu nousee nuotiosta. Espoolainen pariskunta on saapunut sinne eväsretkelle läheiseltä majalta.

– Kuuden vuoden ajan olen kulkenut Kukasjärvellä. Nythän täällä näkyy kerralla enemmän porukkaa kuin näinä vuosina olen yhteensä kohdannut, espoo

laimies kertoo.

Samaan aikaan kaksi hiihtäjää rinkkoineen ja ahkioineen kulkee jäätä pitkin ohitse. Järven eteläpäässä on myös pari pilkkijää, espoolaiset tietävät.

Kärpäsentoukkia ja keinomato

On aika tehdä uusi pilkkiavanto. Tällä kertaa kairan terä tavoittaa kirkkaan veden.

– Kolmisen metriä, Oittinen tarkastaa syvyyden kaikuluotaimella.

Lumikerros jään päällä on auringon paisteessa pehmennytentisestään. Pilkkijakkaran kapeat jalat hulahtavat sen läpi leikiten. Vaihtoehdoiksi jää kyykkiä juuri ja juuri hangen pinnan päälle jääneen istuinosa

– Enpä olekaan aiemmin pilkkinyt näin, Oittinen naurahtaa.

Selvää on, ettei järvelle voi pystyttää telttaa. Vaikka lumen lapioisikin pois teltan alta, ei jään päällä lepäävälle sohjo- ja vesikerrokselle mahda mitään. Yöksi takaisin kylälle, Oittinen päättää.

Mutta nyt! Toiseen pilkkiin syötiksi kärpäsentoukkia, toiseen keinotekoinen mato.

Minuutit kuluvat, sitten tunnit. Hiljenemme, rauhoitumme, ihailemme maisemia ja annamme ajatusten virrata. Vaihdamme paikkaa: kairaamme uusia avantoja ja tavoitamme lopulta järven eteläreunan.

Ei kalan kalaa, ei nykäystä. Eivät ne tänään ole syöntipäällä – tai sitten paikka on väärä, tai ajankohta tai syötti tai pilkki.

Pitäisikö lopettaa? ajatus kypsyy.

Kalastuksen ydin

Pakkaamme kampeet rinkkoihin ja ahkioon. Laskevan auringon valossa kelpaa hiihdellä takaisin autolle. Matkalla on aikaa pohtia pilkkimisen – ja kalastuksen ylipäättään – luonnetta.

– Minulla oli mahtava päivä, vaikka ei mitään tullutkaan. Ei se saaliin määrä ole ollenkaan homman pointti. Mahdollisuus on se juttu, sillä täältä voisi saada harrin tai taimenen, joita meidän vesiltä etelässä ei saa. Kai kalastuksessa on kyse myös saalistusvietistä: minun taitoni, tietoni ja tuurini vastaan kala, Oittinen pohtii.

– Jos kyse on vain saaliista, silloin käydään kaupan kalatiskillä, hän jatkaa.

Vielä toki saaliiseenkin on mahdollisuus. Seuraavana päivänä Oittinen aikoo suunnata Kolarin Rautujärvelle, sitten pariksi päiväksi Sallaan.

– Olisinko ajanut tänne asti vain pilkkimisen vuoksi? En. Ajoin tänne myös päästäkseni hiihtämään, testaamaan kampeita, nauttimaan maisemista ja ulkoilusta sekä tapaamaan ystäviä. Pilkkiminen on harrastus, josta tykkään, mutta se ei ole ainoa ratkaiseva asia. Jos olisi, voisi lopputulos harmittaa, hän tuumii.

Johanna

Jos pilkkijärvi ei ole ennestään tuttu, veden syvyyden voi tarkistaa kaikuluotaimella.